

Dr hab.. (prof. UMK) Arkadiusz Gut

Toruń, 06.06.2022

Katedra Kognitywistyki, Wydział Filozofii i Nauk Społecznych, UMK

arkadiusz.gut@umk.pl

<https://www.arekgut.com/>

Opinia dotycząca dorobku naukowego dr Marcina Trybulca przedstawiona na wniosek Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów w postępowaniu habilitacyjnym prowadzonym na Wydziale Filozofii i Socjologii, Instytut Filozofii, Uniwersytetu Marii-Curie Skłodowskiej

DOROBEK NAUKOWY HABILITANTA

A. Charakterystyka liczbowa

Na dorobek naukowy dr Marcin Trybulec składają się:

a/ Cykl siedmiu powiązanych tematycznie artykułów naukowych (zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2b Ustawy):

1. Bridging the gap between writing and cognition: materiality of written vehicles reconsidered, "Pragmatics and Cognition" 2013, 3(21) s. 469–483, doi: 0.1075/pc.21.3.03try
2. External representations reconsidered: Against reification of cognitive extensions, "Avant" 2017, 1(7), s. 229 – 244, doi: 10.26913/80102017.0101.0014
3. Rationality in the material world, [w:] Rationality and Decision Making, red. M. Hetmański, seria: Poznań Studies in the Philosophy of the Sciences and the Humanities, vol. 111, Brill, Leiden 2018, s. 296 – 313, doi: 10.1163/9789004359475_017
4. Extending the Private Language Argument. Meaning-making and the material context for signification, "Chinese Semiotic Studies" 2019, 15(4), s. 513 – 531, doi: 10.1515/css-2019-0028
5. Skilful use of symbolizations and the dual nature of metalinguistic awareness, "Language Sciences" 2021, 84, doi.org/10.1016/j.langsci.2021.101356
6. Język jako materialny artefakt poznawczy. Zalety i ograniczenia ujęcia Andy'ego Clarka, „Ethos” 2021, 134 (2), s. 172 – 195, doi: 10.12887/34-2021-2-134-12
7. W stronę epistemologii artefaktów poznawczych, „Filozofia i nauka” 2021, 9 (1), 2021, s. 195 – 223, doi: 10.37240/FiN.2021.9.1.1

Sekretariat Instytutu Filozofii
Wpłynęło, dnia 15 CZE 2022

.....
redpis

b/ Oprócz wymienionych już artykułów w punkcie /a/, dorobek naukowy dr M. Trybulca obejmuje: 1. Monografię: Media i Poznanie (2015); 9 artykułów w czasopismach naukowych w tym 6 opublikowanych po doktoracie; 9 rozdziałów w monografiach naukowych, w tym 5 opublikowanych po doktoracie; redakcję tomów specjalnych i numerów czasopism naukowych w liczbie 4. Większość artykułów oraz rozdziałów opublikowanych zostało w wysoko punktowanych czasopismach oraz uznanych wydawnictwach.

B. Opinia na temat cyklu artykułów

Cel badawczy:

W cyklu zebranych artykułów pod nazwą: „Zrozumieć artefakty poznawcze” Doktor Marcin Trybulec stawia sobie za cel zrozumienie wpływu zewnętrznych narzędzi komunikacji przekonań i reprezentacji wiedzy na procesy i akty poznawcze. Celem jest poszukiwanie zatem odpowiedzi na pytania o to, jak materialny wymiar aktywności semiotycznej wpływa na szeroko pojęte poznanie. Dalej, w jaki sposób rozumieć wpływ artefaktów na procesy poznawcze i na kwestię, że narzędzia poznawcze czynią nas mądrzejszymi.

Schodząc na poziom dookreślający te cele, można powiedzieć, że zadaniem właściwym jest pokazanie, w jakim zakresie zewnętrzne artefakty współkonstytuują wewnętrzne procesy poznawcze. Celem jest niejako uzasadnienie hipotez, że zewnętrzne artefakty współkonstytuują wewnętrzne procesy poznawcze i co więcej, że niektóre rodzaje myślenia mogą być realizowane poza indywidualnym podmiotem. Zadaniem pierwszym jest pokazanie konstytutywnej roli zewnętrznych artefaktów (szczególnie języka) w funkcjonowaniu i wyłaniania się procesów poznawczych. Drugim w tle jest pokazanie, jak proces umysłowy w ogóle wchodzi w interakcje z artefaktami poznawczymi, tak że w rezultacie wyłaniają się rodzaje poznania rozszerzonego, wykraczające poza indywidualny podmiot.

Mówiąc o celach badawczych, Doktor Trybulec chce nam powiedzieć, że pokazując rolę artefaktów poznawczych w ramach wyłaniania i konstytuowania procesów poznawczych będziemy mogli zrozumieć lepiej zagadnienie metapoznania i świadomości metajęzykowej. Następnie podkreśla, że rozważenie tej tematyki w kontekście artefaktów poznawczych pozwoli nam także zrozumieć cielesny i środowiskowy kontekst procesów umysłowych. I wreszcie celem jest objaśnienie poznawczej roli materialnych wytworów oraz cielesnych działań ludzkich w kontekście tworzenia się specyficznie ludzkich zdolności i kompetencji poznawczych.

Zamierzeniem Habilitanta jest także wskazanie na serię ograniczeń utrudniających zrozumienie oddziaływania artefaktów na procesy i akty poznawcze. Następnie, sformułowanie koncepcji i lepszego zrozumienia artefaktów w ogóle.

Kontekst badawczy:

Habilitant podkreśla, że jego badania dotyczące udziału artefaktów w kształtowaniu różnych form poznania powinny być umieszczone w granicach wytyczonych przez teorie poznania usytuowanego. W szerszym planie badania te powinny być osadzone w ramach teorii poznania ucieleśnionego i zakorzenionego oraz poznania rozproszonego z uwzględnieniem idei umysłu rozszerzonego. Z kolei „artefakt poznawczy” jest wedle Habilitanta technicznym substytutem bardziej rozpowszechnionych i jednocześnie nieco rozmytych znaczeniowo określeń takich jak „narzędzia poznawcze”, „technologie intelektu” czy „ekstensje umysłu”. Doktor wielokrotnie podkreśla, że przykładami artefaktów poznawczych są mapy, diagramy, notatki, wykresy, suwaki logarytmiczne, suwmiarki itd. Mamy więc połączenie dyskursu na temat umysłu i artefaktów.

Struktura

Strukturę cyklu artykułów Habilitant dzieli na dwie części:

Część pierwsza, analityczno-systematyzująca, to charakterystyka pojęcia artefaktu poznawczego w teorii poznania usytuowanego. W tej części pojawia się uporządkowanie problematyki poznawczego oddziaływania artefaktów. Zagadnienia te przedstawiane są w czterech artykułach: Bridging the gap between writing and cognition 2013, External representations reconsidered 2017, Rationanlity in the material world 2018, Język jako materialny artefakt poznawczy 2021b.

Część druga cyklu określa jest jako eksploracyjno-aplikacyjna. Tutaj pojawia się dyskurs dotyczący materialnego wymiaru artefaktów poznawczych, mówi się o epistemologicznych problemach oraz są tu fragmenty budowy teorii umysłu. Część ta zawarta jest w artykułach: Extending the Private Lanaguage Argument 2019, Skillful use of symbolizations and the dual nature of metalinguistic awareness 2021a, W kierunku epistemologii artefaktów poznawczych 2021c.

Ustalenia poczynione w trakcie przeprowadzonych analiz – lista:

Spora część analiz pokazuje, że artefakty „poznawcze wspomagają myślenie, wnioskowanie i rozwiązywanie problemów nie tyle poprzez proces wzmacniania wrodzonych kompetencji

poznawczych, ile w wyniku przekształcenia przestrzeni problemowej, jak ma to miejsce w modelu transformacji”. Podkreśla się, że artefakt poznawczy może ale nie musi mieć wymiaru materialnego.

Na podkreślenie zasługuje pokazanie nie tylko wartości pozytywów poznania usytuowanego, ile zwrócenie uwagi, że w dużej mierze poznanie realizuje się dzięki interakcjom między biologicznym organizmem ludzkim, a zewnętrznymi narzędziami reprezentacji i komunikacji.

Habilitantowi udało się zbudować dość całościową perspektywę teoretyczną dotyczącą artefaktów poznawczych. Zarówno w płaszczyźnie pojęciowej, metodologicznej oraz aplikacyjnej.

Na podkreślenie zasługują analizy Doktora Trybulca dotyczące zestawienia teorii piśmienności z badaniami poznania usytuowanego. Intersującymi ustaleniami jest opisanie artefaktów dynamicznych, wewnętrznych, środowiskowych i metapoznawczych z pokazaniem, że te ostatnie znajdują zastosowanie w terapii uzależnień behawioralnych. Te badania pokazują, że artefakty metapoznawcze mogą przyczynić się do skuteczniejszej profilaktyki uzależnień behawioralnych

W perspektywie dyskursu nad artefaktami poznawczymi Habilitantowi udaje się pokazać istotne ograniczenia indywidualistycznego i internalistycznego modelu umysłu.

Wartościowe jest również pokazanie, że reifikacja artefaktów poznawczych prowadzi do wielu negatywnych konsekwencji w postaci marginalizowania artefaktów nietrwałych lub nieposiadających jednoznacznej lokalizacji.

Celne jest także podanie wielu cennych uwag na temat relacji między językiem a poznaniem, w szczególności, jak artefakt w postaci języka staje się narzędziem przekształcającym zewnętrzne środowisko poznawcze oraz służy koordynacji działań poznawczych. Tutaj są dwie kwestie wartościowe – a/ udział komunikacji językowej na świadomość metajęzykową i b/ jak dalece świadomość metajęzykowa jest wynikiem stosowania pisemnych form reprezentacji języka mówionego.

Strategia narracji badawczej: charakterystyka i komentarze

Wydaje się, że narracja całego wywodu zaczyna się od opisu samych artefaktów oraz ich roli i to ona otwiera lub ma otwierać nowe spojrzenie na kluczowe kwestie dotyczące umysłu. W tekście „W stronę epistemologii artefaktów poznawczych” Habilitant wskazuje, że to badania nad funkcją artefaktów poznawczych wykorzystuje się tutaj w celu podważenia reprezentacjonistycznych i indywidualistycznych „założeń dotyczących natury i lokalizacji procesów poznawczych przyjmowanych w obrębie głównych nurtów filozofii umysłu i kognitywistyki”. Habilitant jest przekonany, że w badaniach nad umysłem ignorowano temat artefaktów poznawczych i tym samym zawężano zakres przedmiotowy badań nas opisem procesów poznawczych. Jednocześnie nie doceniano np. jak kluczową rolę w perspektywie rozwojowej (filogenetycznej, historycznej czy ontogenetycznej)

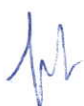
ogrywają artefakty poznawcze. Habilitant twierdzi, że dzięki artefaktom pojawia się możliwość wyłonienia się nowych jakościowo czynności poznawczych.

Podkreśla dalej, że „trudno mówić o poznaniu matematycznym, czy zdolności do autorefleksji bez uwzględnienia roli języka naturalnego, rozumianego jako aktywność nakierowaną na tworzenie zewnętrznych i publicznie dostępnych obiektów percepcyjnych”. W tym tekście mówi się o tzw. umożliwiającej roli języka/artefaktów w stosunku do procesów poznawczych. W innym tekście stara się to sprecyzować w modelu wzmacniacza. W tym ujęciu język działa jak szkło powiększające, które wspierając wrodzoną zdolność percepcji wzrokowej, pozwala na obserwację małych obiektów z większą precyzją. Na przykład język pisany jest wsparciem dla pamięci, a notacja matematyczna wzmacnia nasze wrodzone zdolności abstrakcyjnego myślenia. Ale to, jak zauważa dr Trybulec tak ujętą rolę języka jako artefaktu poznawczego ogranicza się do rozszerzania, wzmacniania czy wspierania zdolności, które już posiadamy. To jest słuszna uwaga, że teoria wzmacniacza czy wsparcia gubi kluczowe składniki roli, jaką ogrywają artefakty poznawcze. Inną propozycją jest opisanie tej roli w postaci transformatora, systemu zmieniającego postać samego zadania poznawczego. Stąd Habilitant podkreśla, że „rola najbardziej produktywnych artefaktów poznawczych polega nie tyle na wzmacnianiu zdolności poznawczych, ile na przekształcaniu zadań, które ma wykonać użytkownik tych artefaktów”. Przykładem jest tutaj „lista zakupów”. Nie wzmacnia ona pamięci konsumenta, ale przekształca zadanie pamięciowe na zadanie koordynacyjne. Oznacza to tyle, że „problem, który początkowo polegał na magazynowaniu informacji, zmienia się w zadanie percepcyjno-motoryczne wymagające raczej koordynacji wzrokowo-ruchowej niż odtwarzania informacji z pamięci”.

Co ważne, jak pisze w tekście „W stronę epistemologii artefaktów poznawczych”, mówiąc o transformacji lub nawet szerzej roli artefaktów w naszym systemie poznawczym, nie powinniśmy myśleć w kategoriach internalizacji, lecz ujmować to tak: „ludzie wykorzystując artefakty poznawcze zyskują nowe zdolności nie tyle poprzez proces ich uwewnętrznienia, ile dlatego, że umożliwiają one generowanie nowych typów interakcji między organizmem osoby działającej a środowiskiem zewnętrznym”. Zobaczmy, że dzięki temu wprowadzenie do gry artefaktów nie wyłania się dotąd formalnie nowa aktywność poznawcza, co najwyżej dokonuje się przekształcenie pewnej aktywności poznawczej w inną, być może łatwiejszą do zrealizowania i koordynowania.

W tym całym wyjaśnieniu, nie mamy argumentu czy artefakty pełnią wobec naszego systemu poznawczego – w domenie naszego umysłu – rolę konstytutywną. Metafora rusztowania jest też ustawiona jako objaśniacz metafory wzmacniacza lub transferu. Mimo, że mówi się o umożliwiającej roli artefaktów to de facto całość dyskursu sprowadza się do modelu instrumentalnego traktowania artefaktów na wzór wzmacniaczy, które ograniczają lub przyspieszają rozwój zasobów umysłowych, czy jako transferów z jednej modalności w drugą.

Dalej, Habilitant odchodząc od idei internalizacji i to słuszny ruch, prawidłowo rozpoznał, że trzeba iść w kierunku mówienia o nowych typach interakcji, ale znowu, jak poprzednio zatrzymał się w pół drogi, nie objaśniając nam jak dzięki tym nowym interakcjom między umysłem a artefaktem,

jako częścią środowiska, wyłaniają i konstytuują się nowe formy poznania, w których odzwierciedlają się w równym stopniu zasoby umysłowe i zasoby środowiskowe.

W całej narracji badawczej Doktor Tribulec bazuje na idei Clarka i Chalmersa z Umysłu rozszerzonego i na tym przykładzie Ingi i Otta, tj. Inga, która pamięta, że muzeum znajduje się na 53 ulicy, zaś Otto korzysta z notatnika. Ma to nam pokazywać, że artefakt w postaci notatnika Otta jest integralną częścią jego systemu poznawczego. Widzimy jak te inne przykłady mają nam pokazywać, że standardowe ujęcia, wyjaśniające poznanie w kategoriach wewnętrznych procesów przetwarzania informacji, przeoczały rolę zewnętrznych narzędzi i artefaktów. Autor objaśnia, jak narzędzia poznawcze (zewnętrzne) wpływają na procesy percepcji, uwagi, pamięci, wnioskowania, rozwiązywania problemów oraz tworzenia przekonań i wiedzy. Mało tego, Autor artykułów pokazuje, jak niektóre rodzaje myślenia mogą być realizowane poza indywidualnym podmiotem. Więcej, objaśnia zasadę zespolenia funkcjonalnego, pokazując jakie warunki powinna spełnić interakcja między podmiotem a artefaktami poznawczymi, aby można było mówić o poznaniu rozszerzonym poza indywidualny podmiot. Ale mówiąc o tym Habilitant skupia się na samym opisie artefaktów, a mianowicie, że artefakty poznawcze mogą być rozumiane jako trwałe obiekty wchodzące w przyczynowe interakcje z organizmem człowieka lub mogą być ujmowane w kategoriach procesualnych. Ale to nie dotyczy problemu, co ukierunkowuje podmiot do podjęcia interakcji z narzędziem. Co kieruje całą interakcją, skąd się biorą wzorce działania i jak wyłania się normatywność procesu poznawczego z udziałem artefaktu? Nie wiemy, co sprawia lub co kieruje takim procesem. Rozważania Doktora Tribuleca w tej kwestii dziedziczą radykalną słabość zarówno enaktywizmu i myślenia rozporoszonego.

Inną kwestią, która budzi zdziwienie, to przemilczenie roli ludzkiego ciała – ma się trochę wrażenie – ale to być może słabość całego nurtu, z którego czerpie Habilitant, że artefakty traktuje się jako jednostki wchodzące w interakcje z umysłem a nie z podmiotem. Być może dlatego, że i ciało ludzkie jest traktowane na wzór artefaktu? Doktor Tribulec milczy na temat, choć wydaje się, że kwestia ta powinna być kluczową sprawą. Wspomina tylko, że jest to zadanie na przyszłość, mówiąc o swoim pobycie naukowym Interacting Minds Center i chęci zajęcia się rolą ciała.

Z dużym zainteresowaniem można czytać rozważania Habilitanta na temat pisma jako szczególnego przypadku technologii poznawczej. W tym kontekście wykorzystuje analizy G. Theinera i R. Menary'ego, przyjmujących perspektywę poznania usytuowanego. W tym kontekście mówi również, że materialne charakterystyki pisma jak stabilność, trwałość, wizualna dostępność, przyczyniają się do rozwoju kompetencji matematycznych, metapoznawczych, metajęzykowych, wspomagają rozwiązywanie problemów i umożliwiają formowanie złożonej argumentacji. Kwestie dotyczące pisma Doktor przedstawia w artykułach (2013) (2021b). Te badania mają pokazywać, że myślenie formuje się w trakcie interakcji z materialnymi technologiami poznawczymi. Co jest ważne, za innymi autorami Habilitant formułuje tezę, że pismo jest wzorcem dla myślenia o artefaktach poznawczych w kontekście teorii umysłu usytuowanego. Doktor Tribulec zadawała się podaną wyżej

konstatacją i następnie cały wysiłek przenosi w kierunku analiz na problem reifikacji, w tym także pisma. Tym samym ucieka od skonstruowania wyjaśnienia, jak to się dzieje dzięki językowi, np. pismu, zdolności czytania – która jest wykorzystywana przy wielu transformacjach kognitywnych (wykorzystanie listy zakupów itd. wspominając podręczny przykład) – następuje wyłonienie się nowych zdolności poznawczych. Nie stara się pokazać jak np. meta-kognitywne zdolności czerpią swoje znaczenie i sens z kulturowego mechanizmu poznawczego jakim jest czytanie. Ogranicza się to jedynie do idei Clarka, że język umożliwia, poprzez stabilizację treści w nośniku, skierowanie uwagi na myśli itd. To jest ważne, ale nie pokazuje czy pojawienie się artefaktów w tym przypadku pisma i zdolności czytania zmieniało nasze zdolności poznawcze w ramach poznania społecznego itd. Symptomatycznym przykładem, że brak tego typu dyskusji, jest milczenie na temat pracy *Cognitive Gadgets: The Cultural Evolution of Thinking* C. Heyes i szerokiej dyskusji wokół tej pracy, które dotyczyły właśnie kwestii konstytutywnej roli procesów poznawczych wraz z pojawieniem się pisma i ja te procy wpłynęły na nasze sposoby ujmowania i rozumienia stanów mentalnych.

Żałuję również, że Habilitant nie rozwił głębiej metapoznawczej teorii pisma D. Olsona. A właśnie tutaj podkreślał ważne kwestie, że osoby niepiśmienne, w przeciwieństwie do osób posługujących się pismem, przejawiają wiele deficytów poznawczych. W tym kontekście pojawiają się interesujące kwestie, nawiązujące do badań rozwojowych, co troszkę wspomina Habilitant. Oczywiście interesujące rzeczy omawia Habilitant w nawiązaniu do funkcji wokalizacji, socjalizacji słyszenia mowy w kontekście rozwoju językowego. Żałuję jednak, że idąc tym tropem w zestawie artykułów Doktor Trybulec nie rozwija dalej tych kwestii. Wprowadza się do tekstów, ale już nie rozwija.

Opinia na temat innych prac i prowadzonych badań i działalności naukowej i organizacyjnej.

a/

Podkreślono wyżej, że oprócz wymienionego cyklu artykułów przyjętych do oceny, dorobek naukowy dr M. Trybulca obejmuje:

1. Monografię: *Media i Poznanie* (2015);
2. 9 artykułów w czasopismach naukowych w tym 6 opublikowanych po doktoracie;
3. 9 rozdziałów w monografiach naukowych, w tym 5 opublikowanych po doktoracie;
4. Redakcję 4 tomów specjalnych i numerów czasopism naukowych

Większość artykułów oraz rozdziałów opublikowanych zostało w wysoko punktowanych czasopismach oraz uznanych wydawnictwach.

b/

Na szczególną uwagę i podkreślenie zasługuje działalność naukowa w tym:

1/ Uzyskanie grantu naukowego NCN Sonata 13 nr rejestracyjny 2017/26/D/HS1/00677 pt. Zrozumieć artefakty poznawcze. W kierunku epistemologii ekstensji umysłu.

2/ Ogromna liczba współprac międzynarodowych m.in. z Uniwersytetem w Toronto (prof. Seamus Ross, prof. Robertem K. Loganem oraz prof. Davidem R. Olsonem); współpraca z prof. Janem Sleutelsem z Uniwersytetu Lejdejskiego; z Davidem Kirshem z Uniwersytetu Kalifornijskiego w San Diego. W tym liczne staże naukowe: Kanada, Holandia, Hiszpania, USA

3/ Przygotowanie i organizacja licznych konferencji międzynarodowych: m.in. 3rd Trends in Interdisciplinary Studies (2017); Culture, Communication, Cognition (2012); 6th Avant Workshop – Between Computation and Coordination: Distributed perspectives on language, cognition and text-based artefacts, 2019

4/ 37 wystąpień na licznych – dużej ilości międzynarodowych – konferencjach naukowych (pełny wykaz w dokumentacji Habilitanta)

c/

Na podkreślenie zasługuje aktywność organizacyjna dr Trybulca.

1/Od 2009 do 2016 roku pełnił funkcję przedstawiciela niesamodzielných pracowników naukowych w Radzie Wydziału Filozofii i Socjologii UMCS.

2/Od 2009 do 2012 był członkiem zespołu ds. promocji Wydziału Filozofii i Socjologii.

3/organizacja konferencji: Culture, Communication, Cognition (przewodniczący komitetu organizacyjnego); 2015 – warsztat Rationality and decision making (członek komitetu organizacyjnego); 2017 – konferencja 3rd Trends in Interdisciplinary Studies: Understanding Social Cognition (przewodniczący komitetu organizacyjnego); 2018 – 5th Avant Workshop - 20th Century Philosophy and Contemporary Studies on Cognition (członek komitetu organizacyjnego); 2019 – 6th Avant Workshop – Between Computation and Coordination. : Distributed perspectives on language, cognition and text-based artefacts (przewodniczący komitetu organizacyjnego); 2021 – Kognikacja. IV Studencko – Doktoranckie warsztaty z nauk o poznaniu i komunikacji (członek rady naukowej).

d/

Za swoją działalność naukową i organizacyjną otrzymywał także liczne nagrody

2010: Zespołowa nagroda Rektora UMCS za pracę naukową (III stopnia); 2012: Indywidualna nagroda Rektora UMCS za pracę naukową (II stopnia); 2016: Indywidualna nagroda Rektora UMCS za pracę naukową (III stopnia); 2016: Nominacja do finału konkursu na monografię naukową o komunikowaniu i mediach Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej za książkę „Media i poznanie”, Kraków 2015.

e/

Warto podkreślić jeszcze zaangażowanie w popularyzację wiedzy oraz liczną współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym.

Biorąc pod uwagę wartość dorobku naukowego dr Marcina Trybulca zarówno ich ilość, jak i wartość, także działalność naukowo-dydaktyczną i organizacyjną oraz popularyzującą naukę stwierdzam, że jego dorobek po doktoracie stanowi ważny wkład do badań współczesnej filozofii i kognitywistyki. Zgodnie więc z obowiązującą ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Z 2003 r. Nr 65, poz, 595 z późn. zmianami) dr Marcin Trybulec spełnia kryteria stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego i dlatego wnioskuję o dopuszczenie jej do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Dr hab. (prof. UMK) Arkadiusz GUT

